

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 581

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 23 iunie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	DECRETE	
747.	— Decret pentru numirea Guvernului României	2
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 150 din 5 mai 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)		2–7

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru numirea Guvernului României

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (1), ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,
având în vedere Hotărârea Parlamentului României nr. 25/2025 pentru acordarea încrederii Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește Guvernul României, în următoarea componență:

1. Ilie-Gavril Bolojan — prim-ministru
2. Marian Neacșu — viceprim-ministru
3. Tánczos Barna — viceprim-ministru
4. Michael-Dragoș Anastasiu — viceprim-ministru
5. Marian-Cătălin Predoiu — viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne
6. Liviu-Ionuț Moșteanu — viceprim-ministru, ministrul apărării naționale
7. Ciprian-Constantin Șerban — ministrul transporturilor și infrastructurii
8. Alexandru Nazare — ministrul finanțelor
9. Radu Marinescu — ministrul justiției
10. Florin-Ionuț Barbu — ministrul agriculturii și dezvoltării rurale
11. Bogdan-Gruia Ivan — ministrul energiei
12. Alexandru-Florin Rogobete — ministrul sănătății
13. Dragoș-Nicolae Pîslaru — ministrul investițiilor și proiectelor europene
14. Daniel-Ovidiu David — ministrul educației și cercetării
15. Oana-Silvia Țoiu — ministrul afacerilor externe
16. Diana-Anda Buzoianu — ministrul mediului, apelor și pădurilor
17. Petre-Florin Manole — ministrul muncii, familiei, tineretului și solidarității sociale
18. Radu-Dinel Miruță — ministrul economiei, digitalizării, antreprenoriatului și turismului
19. Cseke Attila-Zoltán — ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației
20. Demeter András István — ministrul culturii

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

NICUȘOR-DANIEL DAN

București, 23 iunie 2025.

Nr. 747.

A C T E A L E Î N A L T E I C U R Ț I D E C A S A Ț I E Ș I J U S T I Ț I E

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

D E C I Z I A N r. 150

din 5 mai 2025

Dosar nr. 2.622/1/2024

Mariana Constantinescu

— vicepreședintele Înaltei Curți
de Casație și Justiție —
președintele completului

Adina Georgeta Ponea

— pentru președintele Secției I
civile

Adina Oana Surdu

— președintele Secției a II-a
civile

Elena Diana Tămagă

— președintele Secției de
contencios administrativ și
fiscal

Beatrice Ioana Nestor

— judecător la Secția I civilă

Denisa-Livia Băldean

— judecător la Secția I civilă

Mariana Hortolomei

Diana Florea Burgazli

Liviu Eugen Făget

Ruxandra Monica Duță

Cosmin Horia Mihăianu

George Bogdan Florescu

Diana Manole

— judecător la Secția I civilă

— judecător la Secția I civilă

— judecător la Secția I civilă

— judecător la Secția a II-a
civilă— judecător la Secția a II-a
civilă— judecător la Secția a II-a
civilă— judecător la Secția a II-a
civilă

Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Dumitrache	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iulia Craiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.622/1/2025, este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Oana Cristina Popescu, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia, prin Încheierea din data de 6 noiembrie 2024, în Dosarul nr. 2.736/107/2019, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților; părțile nu au depus puncte de vedere asupra raportului.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Alba Iulia a dispus, prin Încheierea din data de 6 noiembrie 2024, în Dosarul nr. 2.736/107/2019, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă coroborat cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă, în situația unui angajat al cărui raport de muncă a încetat, devin aplicabile dispozițiile art. 123 alin. (3) din Codul muncii, în condițiile în care, pentru personalul plătit din fonduri publice în perioada incidentă 2016-2019, erau aplicabile dispozițiile art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 și art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind compensarea muncii suplimentare numai cu timp liber corespunzător.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 15 noiembrie 2024, cu nr. 2.622/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit pentru data de 5 mai 2025.

II. Normele legale incidente

9. Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

„Art. 123. — (1) În cazul în care compensarea prin ore libere plătite nu este posibilă în termenul prevăzut de art. 122 alin. (1) în luna următoare, munca suplimentară va fi plătită salariului prin adăugarea unui spor la salariu corespunzător duratei acesteia.

(2) Sporul pentru munca suplimentară, acordat în condițiile prevăzute la alin. (1), se stabilește prin negociere, în cadrul contractului colectiv de muncă sau, după caz, al contractului individual de muncă, și nu poate fi mai mic de 75% din salariul de bază.”

10. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

„Art. 21. — (1) Munca suplimentară prestată peste programul normal de lucru, precum și munca prestată în zilele de sărbători legale, repaus săptămânal și în alte zile în care, în conformitate cu legea, nu se lucrează, se compensează prin ore libere plătite în următoarele 60 de zile calendaristice după efectuarea acesteia.

(2) În cazul în care compensarea prin ore libere plătite nu este posibilă în termenul prevăzut la alin. (1), munca suplimentară prestată peste programul normal de lucru va fi plătită în luna următoare cu un spor de 75% din salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare, corespunzător orelor suplimentare efectuate.

(3) În cazul în care compensarea prin ore libere plătite nu este posibilă în termenul prevăzut la alin. (1), munca suplimentară prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează va fi plătită în luna următoare cu un spor de 100% din salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare, corespunzător orelor suplimentare efectuate.

(4) Plata muncii în condițiile alin. (2) și (3) se poate face numai dacă efectuarea orelor suplimentare a fost dispusă de șeful ierarhic în scris, fără a se depăși 360 de ore anual. În cazul prestării de ore suplimentare peste un număr de 180 de ore anual, este necesar acordul sindicatelor reprezentative sau, după caz, al reprezentanților salariaților, potrivit legii.”

11. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare în anul 2016

„Art. 9. — În anul 2016, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător acestora, cu excepția situațiilor când prin prezenta ordonanță de urgență se dispune altfel.”

12. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare

„Art. 8. — În perioada 1 ianuarie-31 decembrie 2017, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător acestora.”

Aceste prevederi se aplică în mod corespunzător și în perioada 1 martie-31 decembrie 2017. [art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017]

13. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene*

„Art. 8. — Prin derogare de la prevederile art. 21 din Legea-cadru nr. 153/2017, în anul 2018, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător acestora.”

14. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene*

„Art. 35. — (1) Prin derogare de la prevederile art. 21 alin. (2)-(6) din Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, în perioada 2019-2021, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează în cadrul schimbului normal de lucru se vor compensa numai cu timp liber corespunzător acestora.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în anul 2019, pentru activitatea desfășurată de personalul militar, polițiști, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională, în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, se acordă drepturile prevăzute de legislație aferente lunii iunie 2017. Baza de calcul pentru acordarea acestor drepturi o reprezintă solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază cuvenit(ă).

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1), munca suplimentară prestată în perioada 2019-2021 peste programul normal de lucru de către personalul cu statut special care are atribuții pentru desfășurarea activităților deosebite cu caracter operativ sau neprevăzut în domeniul ordinii și siguranței publice, în respectarea regimului frontierei de stat a României, în situații de urgență, în personalizarea, emiterea și evidența generală a documentelor de identitate și a pașapoartelor simple, în emiterea și evidența permiselor de conducere și a certificatelor de înmatriculare ale autovehiculelor rutiere, precum și de către funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, care nu se poate compensa cu timp liber corespunzător, se plătește cu o majorare de 75% din solda de funcție/salariul de funcție cuvenit(ă), proporțional cu timpul efectiv lucrat în aceste condiții. Plata majorării se efectuează în cazul în care compensarea prin ore libere plătite nu este posibilă în următoarele 60 de zile după prestarea muncii suplimentare.

(4) Plata majorării prevăzute la alin. (3) se efectuează astfel încât să se încadreze în limita de 3% din suma soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă.

(5) În cazul funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, limita de 3% prevăzută la alin. (3) se stabilește la nivelul bugetului centralizat al Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(6) În situația prevăzută la alin. (3), munca suplimentară prestată peste programul normal de lucru se poate plăti numai dacă efectuarea orelor suplimentare a fost dispusă de șeful ierarhic, în scris, fără a se depăși 180 de ore anual. În cazuri cu totul deosebite, munca suplimentară se poate efectua și peste acest plafon, dar nu mai mult de 360 de ore anual, cu aprobarea ordonatorului de credite și cu acordul sindicatelor reprezentative

sau, după caz, al reprezentanților salariaților, potrivit legii, precum și cu încadrarea în fondurile bugetare aprobate.

(7) Condițiile de stabilire a majorării prevăzute la alin. (3), precum și activitățile deosebite cu caracter operativ sau neprevăzut pentru care se acordă acest drept se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite.

(8) Dispozițiile alin. (3)-(7) nu aduc atingere prevederilor art. 35 alin. (2), care se aplică în mod corespunzător.

(9) Ordonatorii de credite răspund în condițiile legii de stabilirea și acordarea drepturilor prevăzute la alin. (2)-(4) numai în condițiile încadrării în cheltuielile de personal aprobate prin buget.”

III. **Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept**

15. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Alba, reclamantul T.S.G., în calitate de angajat pe o perioadă determinată, respectiv 31.07.2013-31.07.2019, al UM P., a solicitat obligarea pârâtei la plata drepturilor salariale aferente perioadei 2016-2019, constând în ore suplimentare efectuate și necompensate cu timp liber.

16. Prin Sentința civilă nr. 815/2023 pronunțată de Tribunalul Alba s-a respins cererea de chemare în judecată ca nefondată, instanța reținând, pe de-o parte, că numărul de ore lucrate lunar de reclamant este sub maximul convenit contractual ca durată a timpului de lucru, iar, pe de altă parte, că reclamantul nu ar fi susținut că nu a fost respectat art. 56 din Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.97/2014 pentru aprobarea Regulamentului serviciului interior, potrivit căruia militarii care execută serviciul de pază beneficiază de recuperare corespunzător numărului de ore lucrate suplimentar.

17. Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul T.S.G.

18. Din probele administrate în fața instanței de apel a reieșit că reclamantul a efectuat un număr de 1.288 de ore suplimentare, iar acestea nu au fost compensate cu timp liber corespunzător, deoarece reclamantul și-a încetat activitatea în cadrul unității angajatoare.

IV. **Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii**

19. Instanța de trimitere a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în raport cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

20. În acest sens s-a arătat că procesul *pendinte* are ca obiect plata unor drepturi de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice; cauza se află în stadiul procesual al apelului; Înalta Curte nu a statuat asupra chestiunii de drept în discuție și aceasta nici nu formează obiect al unui recurs în interesul legii în curs de soluționare; din probele administrate în cauză a reieșit că reclamantul a efectuat un număr de 1.288 de ore suplimentare, necompensate cu timp liber corespunzător, deoarece și-a încetat activitatea în cadrul unității angajatoare, astfel că, ținând seama de prevederile art. 21 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și art. 123 alin. (3) din Codul muncii, se impune a se stabili dacă, în situația unui angajat al cărui raport de muncă a încetat, devin aplicabile dispozițiile art. 123 alin. (3) din Codul muncii, în condițiile în care, pentru personalul plătit din fonduri publice în perioada incidentă 2016-2019 erau aplicabile dispozițiile art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 și art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind compensarea muncii suplimentare numai cu timp liber corespunzător.

V. **Punctul de vedere al părților**

21. Părțile nu au prezentat puncte de vedere asupra chestiunilor de drept invocate.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea

22. Instanța de trimitere a apreciat că nu dispozițiile generale ale Codului muncii privind regula în materie de repaus și timp normal de lucru sunt aplicabile, ci cele privind situațiile de excepție prevăzute de art. 21 din Legea-cadru nr. 153/2017 și art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 și art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, în condițiile în care există reglementări speciale, derogatorii, privind personalul plătit din fonduri publice.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

23. Curtea de Apel Cluj a transmis hotărâri judecătorești definitive, însă acestea nu sunt relevante pentru dosarul de față, iar curțile de apel Alba Iulia, București, Iași și Brașov au transmis puncte de vedere teoretice. Pe baza documentelor transmise au fost conturate două opinii.

24. Într-o opinie s-a apreciat că dispozițiile generale ale Codului muncii privind regula în materie de repaus și timp normal de lucru nu sunt aplicabile, raportat la circumstanțele de fapt reținute în cauză, incidente fiind prevederile legale privind situațiile de excepție prevăzute de dispozițiile art. 21 din Legea-cadru nr. 153/2017 și art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 și art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, în condițiile în care există reglementări speciale, derogatorii privind personalul plătit din fonduri publice (*Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Cluj, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Vaslui*).

25. Într-o a doua opinie s-a apreciat că, în ipoteza în care salariatul nu a putut beneficia de drepturile rezultate din aplicarea actelor normative speciale atât timp cât raportul de muncă se derula, la încetarea raportului de muncă se naște dreptul salariatului la plata sporului prevăzut de art. 123 alin. (1) și alin. (2) din Codul muncii, în raport de condițiile specifice fiecărui raport de muncă. (*Tribunalul Brașov, Tribunalul Iași*)

26. La nivelul curților de apel Bacău, Constanța, Craiova, Galați, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara nu a fost identificată practică judiciară relevantă și nici nu au fost comunicate opinii teoretice exprimate de către judecători.

27. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a menționat că la nivelul Secției judiciare nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii asupra problemei de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

28. Prin Decizia nr. 730 din 2 noiembrie 2021, pronunțată de Curtea Constituțională, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111, ale art. 120, ale art. 121, ale art. 122 alin. (1), ale art. 123 și ale art. 229 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și ale art. 142 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011, în interpretarea dată prin Decizia nr. 17 din 13 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 1153 din 3 decembrie 2021, a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată și s-a constatat că dispozițiile art. 111, ale art. 120, ale art. 121, ale art. 122 alin. (1), ale art. 123 și ale art. 229 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii sunt constituționale în raport cu criticile formulate; a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 142 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011, în interpretarea dată prin Decizia nr. 17 din 13 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt neconstituționale.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

29. Decizia nr. 98 din 25 noiembrie 2024, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 14 februarie 2025, prin care a

fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Constanța — Secția I civilă în Dosarul nr. 1.797/118/2024*, privind dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Este posibilă acordarea sporului pentru muncă suplimentară prevăzut de art. 21 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, unei persoane ale cărei raporturi de muncă sau de serviciu au încetat, având în vedere dispozițiile art. II alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 5 din Ordinul ministrului apărării naționale nr. MS 34/2023 privind salarizarea și alte drepturi bănești cuvenite personalului militar și civil din Ministerul Apărării Naționale în anul 2023, precum și pentru modificarea Ordinului ministrului apărării naționale nr. M.S. 31/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice privind salarizarea personalului militar și civil din Ministerul Apărării Naționale?”

Prin aceeași decizie a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Dâmbovița — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.756/120/2023, privind dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Calcularea drepturilor salariale ale reclamantilor (funcționari publici cu statut special — polițiști), cu aplicarea sporurilor prevăzute de art. 21 alin. (1) și (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, pentru munca suplimentară prestată peste programul normal de lucru, precum și munca prestată în zilele de sărbători legale, repaus săptămânal și în alte zile în care, în conformitate cu legea, nu se lucrează, necompensată cu ore libere plătite”.

30. Decizia nr. 33 din 10 februarie 2025, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 8 aprilie 2025, prin care au fost respinse, ca inadmisibile, sesizările formulate de Tribunalul Vaslui — Secția civilă în Dosarul nr. 306/89/2024 și de Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă în Dosarul nr. 1.463/118/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă dispozițiile art. 120 alin. (1), art. 123 alin. (1) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, art. 21 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 137 alin. (3) și ale art. 142 alin. (2) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare (referitoare la plata și sporul pentru munca suplimentară, respectiv pentru munca prestată în zilele de sâmbătă și duminică și de sărbătoare legală), sunt aplicabile asistenților personali ai persoanelor cu handicap, față de conținutul contractelor individuale de muncă prevăzut de art. 37 alin. (1) lit. a) și b) și art. 38 lit. c) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și de prevederile art. 39 alin. (3) din Legea nr. 448/2006, în condițiile în care salariatul desfășoară activitatea la domiciliul persoanei cu handicap și nu are o obligație legală de întreținere.

Modalitatea de interpretare a prevederilor art. 121 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, în sensul dacă asigurarea serviciilor de îngrijire personală în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, conform prevederilor legale, nu se lucrează poate fi considerată efectuare de ore suplimentare, în situația asistentului personal care asigură îngrijire la domiciliul său?”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

31. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

32. Prezenta sesizare este formulată în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024. Acest act normativ cuprinde norme parțial derogatorii de la procedura de drept comun privind hotărârea prealabilă pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, dispozițiile sale aplicându-se cu prioritate, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, și urmând a se completa, în mod corespunzător, cu prevederile art. 519-521 din Codul de procedură civilă, după cum se indică la art. 4.

33. În acest context normativ, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, formulată în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, trebuie să îndeplinească, în mod cumulativ, următoarele condiții de admisibilitate:

- (i) existența unei cauze aflate în curs de judecată, care să privească fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze;
- (ii) instanța care sesizează Înalta Curte să judece cauza în primă instanță sau în calea de atac;
- (iii) existența unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

34. Verificând întrunirea acestor cerințe legale, în raport cu elementele sesizării, se constată că acestea se regăsesc numai parțial.

35. Primele două condiții legale sunt îndeplinite. Cauza în care s-a formulat sesizarea se află pe rolul Curții de Apel Alba Iulia — Secția I civilă, care judecă pricina în apel, conform art. 96 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Litigiul se circumscrie domeniului specific de reglementare prevăzut de art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, curtea de apel fiind investită cu o acțiune vizând drepturi de natură salarială, formulată de un fost salariat în contradictoriu cu angajatorul, instituție publică, fiind vorba despre plata unor drepturi salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice.

36. În ceea ce privește cerința existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, se constată că, în concret, aceasta instituie o dublă condiționare: pe de o parte, să existe o chestiune de drept, iar, pe de altă parte, să fie probată legătura necesară dintre dezlegarea chestiunii de drept identificate și soluționarea cauzei pe fond.

37. În absența unei definiții legale a noțiunii de „chestiune de drept” din cadrul cerințelor de admisibilitate prevăzute la art. 519 din Codul de procedură civilă (aplicabile prin translație și în ceea ce privește sesizarea întemeiată pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024), în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a stabilit că pentru a fi o problemă de drept reală trebuie ca:

a) chestiunea de drept care necesită, cu pregnanță, a fi lămurită să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării

de principiu a chestiunii de drept și înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății;

b) chestiunea de drept supusă dezlegării trebuie să ridice serioase dificultăți de interpretare a unor dispoziții legale imperfecte, lacunare ori contradictorii, iar nu realizarea unor operațiuni de interpretare și aplicare a unui text de lege în raport cu circumstanțele particulare ce caracterizează fiecare litigiu ori existența unor simple obstacole care ar putea fi înlăturate printr-o reflecție mai aprofundată a judecătorului cauzei;

c) pentru a ne afla în prezența unei veritabile chestiuni de drept, caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și dificultatea completului în a-și însuși o anumită interpretare trebuie să fie reflectate în încheierea de sesizare, care trebuie să fie motivată, aptă să releve reflecția asupra diferitelor variante de interpretare posibile, cu argumentele aferente, și de o manieră în care să se întrevadă explicit pragul de dificultate al întrebării și în ce măsură acesta depășește obligația ordinară a instanței de a interpreta și aplica legea în cadrul soluționării unui litigiu, întrucât simpla dilemă cu privire la sensul unei norme de drept nu poate constitui temei pentru declanșarea mecanismului hotărârii prealabile. Sub acest aspect s-a reținut că, în procedura hotărârii prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție nu se substituie atributului fundamental al instanțelor, de interpretare și aplicare a legii, ci se limitează la a facilita judecătorului eliminarea ambiguităților ori dificultăților unor texte de lege.

38. Prin urmare, sesizarea trebuie să conducă la interpretarea *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea unor chestiuni ce țin de particularitățile cauzei.

39. Aplicând aceste considerente sesizării de față, se constată în primul rând modul defectuos în care a fost formulată întrebarea, instanța de trimitere indicând în mod expres că dorește să afle dacă, în situația unui angajat al cărui raport de muncă a încetat, devin aplicabile dispozițiile art. 123 alin. (3) din Codul muncii, în condițiile în care art. 123 din Codul muncii are numai două alineate.

40. Cu toate acestea, având în vedere situația de fapt prezentată de instanța de trimitere — reclamantul este un angajat al cărui raport de muncă a încetat și care dorește plata orelor suplimentare, deoarece nu mai este posibilă compensarea acestor ore suplimentare prin ore libere plătite —, Înalta Curte apreciază că instanța de trimitere a avut în vedere la momentul formulării sesizării prevederile art. 123 alin. (1) și alin. (2) din Codul muncii, citate de altfel și în Încheierea de sesizare din data de 6 noiembrie 2024.

41. În aceste coordonate, mergând mai departe în analiza sa, Înalta Curte constată din modalitatea de formulare a întrebării, dar și din mențiunile inserate de instanța de trimitere în cuprinsul punctului de vedere asupra modului de dezlegare a problemei de drept că aceasta nu constituie o veritabilă problemă de drept susceptibilă de a primi o rezolvare de principiu printr-o hotărâre pronunțată în cadrul mecanismului de unificare a practicii reglementat prin dispozițiile art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, întrucât nu vizează interpretarea *in abstracto* a vreunei dispoziții legale, ci se solicită instanței supreme să indice dacă, în situația concretă a reclamantului, al cărui raport de muncă a încetat, se aplică normele speciale edictate de art. 21 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu limitările prevăzute de alte acte normative, sau prevederile dreptului comun reprezentate de dispozițiile art. 123 din Codul muncii. Altfel spus, instanța de trimitere solicită instanței supreme să indice dacă, în situația concretă a reclamantului, se aplică norma generală reprezentată de Codul muncii sau legislația specială aplicabilă personalului plătit din fonduri publice, reclamantul fiind o persoană plătită din fonduri publice.

42. Așadar, chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată nu îndeplinește cerința de a fi o veritabilă chestiune de drept, născută dintr-un text incomplet sau neclar, susceptibil de interpretări contradictorii, de natură a fi dedusă dezlegării în cadrul procedurii hotărârii prealabile.

43. Textele de lege a căror interpretare se solicită sunt clare, nefiind susceptibile de interpretări diferite sau contradictorii, aspect ce reiese din încheierea de sesizare în care instanța de trimitere a interpretat dispoziția legală în discuție, fără nicio dificultate, reținând că nu dispozițiile generale ale Codului muncii privind regula în materie de repaus și timp normal de lucru sunt aplicabile, ci cele privind situațiile de excepție prevăzute de art. 21 din Legea-cadru nr. 153/2017 și art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 și art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 188/2018, în condițiile în care există reglementări speciale, derogatorii, privind personalul plătit din fonduri publice.

44. Astfel, verificarea premiselor sesizării relevă faptul că aceasta nu pune în discuție o dificultate de interpretare punctuală a normelor de drept indicate în actul de sesizare, de natură să necesite intervenția instanței supreme, ci urmărește, mai degrabă, o validare a opiniei exprimate de instanța investită cu soluționarea cauzei.

45. Or, aplicarea concretă a legii la elementele de fapt ale cauzei constituie un atribut care intră în sfera de competență a instanței de judecată, neputând fi transferat, pe calea întrebării prealabile, instanței supreme.

46. În acest context se impune a se aminti și Decizia nr. 98 din 25 noiembrie 2024, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 14 februarie 2025, prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Constanța — Secția I civilă în Dosarul nr. 1.797/118/2024*, privind dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Este posibilă acordarea sporului pentru muncă suplimentară prevăzută de art. 21 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, unei persoane ale cărei raporturi de muncă sau de serviciu au încetat, având în vedere dispozițiile art. II alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru

modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 5 din Ordinul ministrului apărării naționale nr. MS 34/2023 privind salarizarea și alte drepturi bănești cuvenite personalului militar și civil din Ministerul Apărării Naționale în anul 2023, precum și pentru modificarea Ordinului ministrului apărării naționale nr. M.S. 31/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice privind salarizarea personalului militar și civil din Ministerul Apărării Naționale?”

47. Deși prin respectiva decizie sesizarea formulată de Tribunalul Constanța a fost respinsă ca inadmisibilă, Înalta Curte, într-o situație similară celei din dosarul în care s-a formulat sesizarea de față, a subliniat că textele legale supuse interpretării sunt clare, iar instanța de trimitere, fără să aibă vreun echivoc asupra normelor de drept aplicabile litigiului, a supus dezlegării instanței supreme cazul punctual cu care a fost investită, și anume acela al reclamantului care, la data înregistrării cererii de chemare în judecată, încetase raporturile de muncă cu pârâtul, prin trecerea în rezervă la 31 decembrie 2023.

48. Important de amintit este și paragraful 86 din Decizia nr. 98 din 25 noiembrie 2024, prin care Înalta Curte a statuat că problema pentru care s-a formulat întrebarea prealabilă nu are legătură cu soluționarea pe fond a cauzei, întrucât, deși la data introducerii cererii de chemare în judecată pe rolul primei instanțe reclamantul încetase raporturile de muncă cu angajatorul, în perioada pentru care s-a solicitat recunoașterea majorărilor salariale se afla în activitate. Ca atare, încetarea raporturilor de muncă dintre angajat și angajator la data promovării demersului judiciar nu reprezintă un impediment pentru soluționarea pretențiilor reclamantului, răspunsul la întrebarea prealabilă nefiind astfel relevant.

49. În considerarea argumentelor expuse, constatând că nu este îndeplinită cerința de admisibilitate vizând existența unei veritabile probleme de drept susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite, de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzelor în curs de judecată, având un grad de dificultate care să justifice pronunțarea unei hotărâri prealabile în temeiul art. 521 din Codul de procedură civilă, urmează a se respinge, ca inadmisibilă, sesizarea, astfel cum a fost formulată.

50. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția I Civilă în Dosarul nr. 2.736/107/2019, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă, în situația unui angajat al cărui raport de muncă a încetat, devin aplicabile dispozițiile art. 123 alin. (3) din Codul muncii, în condițiile în care, pentru personalul plătit din fonduri publice în perioada incidentă 2016-2019 erau aplicabile dispozițiile art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 și art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind compensarea muncii suplimentare numai cu timp liber corespunzător.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 5 mai 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Popescu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.910	800	290
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.450		320
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	5.180		470
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	990		110
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.960		360
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.680		340
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.270		120

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

